Skandinaviens Stjerne

NR. 4 APRIL 1954 103. ÅRGANG

Templet på Hawaii.
Indviet 1919 af præsident Heber J. Grant.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4 APRIL 1954 103. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Vi har nu endelig fået en GUF nål til den danske mission. Det er noget, som mange har ønsket.

Prisen er kun kr 2,50. Pengene bedes indsendt samtidig med bestillingen på postgirokonto 333 38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Vi har også endnu nogle få *jubilæumsnåle* tilbage. Pris 2,50.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Alle de mennesker, som kan bevidne Jesu Kristi opstandelse, fastgør deres sjæle til den største sandhed, der nogensinde er åbenbaret til mennesket, eller som nogensinde er skrevet i Bibelen af inspirerede mænd.

Hvis Kristus ikke stod op fra de døde, så dyrker vi ham forgæves, og alle dem, som lærer os, at mennesket skal leve efter de lærdomme, der findes mellem første og sidste side i Bibelen, kan man ikke fæste lid til. Skal vi begynde med 1. Mosebog og sige: »Det er ikke rigtigt, Gud skabte ikke mennesket i sit billede, og Jesus Kristus havde intet at gøre med at oprette jorden og alt, hvad der hører til den, fordi der findes ingen opstandelse.«

Hvis vi ikke opstår fra de døde, hvorfor skulle vi så fødes? Og hvis vi ikke opstår, er der ingen Gud, og den kristne verdens tro er en parodi.

Alle de gamle profeter gennem hele Det Gamle Testamente har skrevet, at der er en opstandelse. Blev Job bedraget eller bedrager han os, når han siger (Job 19:25—27), at han ud fra sit kød skal skue Gud? Og da David sagde: »Jeg ved, at min Forløser lever«, talte han ikke i lignelser, men han vidste, at Kristus skulle komme til jorden, blive korsfæstet og opstå fra graven. Kristi komme til jorden var en realitet, og den kristne verden indrømmer det, men mange af dem forstår ikke, hvad den virkelige betydning og hensigt med opstandelsen er for menneskeheden. Et overraskende stort antal af dem indbefatter i deres tro på Kristi mission og opstandelse teorien om reinkarnation af deres ånd, hvad der er falsk og lige så slemt som folket i Paulus's dage, da de lavede deres gudebilleder og skrev på dem »Til en ukendt Gud«. Kristus sagde: »Hvad gavner det et menneske, om han siger, han har tro og ingen gerninger. Tro uden gerninger er en død tro.«

Men jeg siger, hvad gavner det et menneske at tro på Kristus og hans mission her på jorden, hvis vi ikke tror, som vi skulle, på alle de principper, han forkyndte, og fremfor alt på et virkeligt liv og en åndelig eksistens efter døden, fulgt af en bogstavelig opstandelse af legemet med alle dets dyder og en klar forståelse af alle de gerninger, som vi har udført i kødet. Hvis de er i overensstemmelse med Herrens plan, vil de være til vor ophøjelse, og hvis ikke til vor fordømmelse.

Vi behøver kun at læse om Kristi komme her på jorden, og hvorledes jøderne korsfæstede ham, om de tre dage han lå i graven og de vidunderlige ting, der hændte umiddelbart efter, for at få en fast tro og mere end det, kundskaben om, at Jesus bogstavelig opstod af graven og gav os kundskab om opstandelsen og den endelige herlighed, som er formålet med menneskets dødelige liv her på jorden.

Lad mig blot henvise til et skriftsted (Johs. 20:17), hvor Kristus efter sin opstandelse udtalte disse vidunderlige ord: »Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader.« Tænk, hvis disse ord kunne udtales til en af os i dag. I Johs. 17:3 læser vi: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.« Hvornår blev han sendt og hvorfor? Han blev sendt fra Guds trone til jorden og forløste menneskeheden fra Adams fald og gjorde det muligt

for os at opnå en ophøjelse i Guds celestiale rige. Vi takker Herren for vor tro og vor forståelse af hensigten med livet her på jorden, med døden og livet efter døden, opstandelsen fra graven, den endelige dom og ophøjelse og de retfærdiges evige liv.

Jeg beder Dem læse og studere 76. afsnit i Lære og Pagter for at få en forståelse af de forskellige opstandelser, og de forskellige slags legemer, der skal komme frem fra gravene for at arve den grad af herlighed, de selv har beredt sig til.

Til slut vil jeg gerne citere et skriftsted fra Lære og Pagter (76:22—23): »Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever! Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne.«

Dette er mit vidnesbyrd til verden, at Gud lever, at Jesus Kristus levede på jorden, blev korsfæstet og opstod fra graven, og må Gud hjælpe os til at vide dette og kende hensigten med opstandelsen, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

Junius M. Sorensen, missionspræsident.

Budskabet om opstandelsen

Af Præsident *David O. McKay.*

»Men jeg ved, at min Løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem. Når min sonderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud, hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed! Mine nyrer forgår i mit indre!« (Job 19:25—27)

Den, som kan bære vidne om den levende Forløser, har sin sjæl forankret i evig sandhed.

Den sidste, mest direkte bekræftelse på, at Jesus stod op af graven, er, at Faderen og Sønnen viste sig for Profeten Joseph Smith, atten hundrede år efter den begivenhed, som kristendommen fejrer til påske. Det er derfor i høj grad passende, at Kirken tager del i den årlige højtidelighed til minde om Kristi opstandelse, den mest betydningsfulde, den mest mindeværdige begivenhed i menneskehedens historie.

Dette mirakel er betydningsfuldt ikke blot i sig selv, men i sin tilknytning til alle de grundlæggende principper i den sande kristendom.

At dømme efter de seneste internationale konflikter er det ganske øjensynligt, at lederne af nogle af verdens regeringer ikke tror på opstandelsens virkelighed.

Altfor mange idag er ligesom mændene på Mars-højen for to tusind år siden, som rejste et alter for »Den ukendte Gud«, men som vidste lidt eller intet om ham. Vi læser, at Paulus på sin vej til Areopagus havde set pragtfulde statuer rejst for de forskellige guder, som grækerne dyrkede — Mars, krigsguden, Afrodite, kærlighedsgudinden, Bacchus, vinens gud, og højt over dem alle Pallas-Athene, visdommens gudinde, Athens beskytterinde — disse og mange andre.

Her samledes ofte filosoffer og dommere, de største tænkere, de klogeste videnskabsmænd i den gamle verden, og overvejede og diskuterede livets mysterier og den menneskelige races skæbne.

Midt i al denne verdslige klogskab stod der en ensom, lille, brunøjet mand, som erklærede meget af deres filosofi for falsk og deres dyrkelse af gudebilleder for en stor fejl — den eneste mand i den store by af intellektuelle. som vidste af virkelig erfaring, at et menneske kan gå gennem dødens port og dog leve — den eneste mand i Athen, som klart kunne føle forskellen mellem afgudsdyrkelsens formalitet og den inderlige dyrkelse af den eneste sande og levende Gud. Af epikuræerne og stoikerne, med hvem han talte og diskuterede, var Paulus blevet kaldt et snakkehovede, en som forkyndte fremmede guddomme: »Så tog de ham med sig og førte ham op på Areopagus og sagde: Kan vi få at vide, hvad det er for en ny lære, du taler om?«

»Athenere«, sagde Paulus, »jeg ser, at I i alle måder er ivrige i jeres gudsdyrkelse. Thi da jeg gik omkring og tog jeres helligdomme i øjesyn, fandt jeg blandt andet et alter med den indskrift: »For en ukendt Gud«. Det, som I således dyrker uden at kende det, det forkynder jeg jer.«

Mens Paulus talte med stor veltalenhed om Guds personlighed, lyttede filosofferne nysgerrigt og opmærksomt, indtil han bevidnede, at Gud havde oprejst Jesus fra de døde.

Da de hørte om opstandelsen, spottede nogle, og alle med undtagelse af nogle få vendte sig bort, og efterlod den mand, som havde erklæret sandheden, endnu mere ensom end nogensinde.

I vore dage, ligesom på Mars-højen, er der nogle, der spotter, og andre, der tvivler og vender sig bort, når vi taler om de dødes opstandelse. Idag, som dengang, er der altfor mange mænd og kvinder, der har andre guder, som de ofrer flere tanker på end på den opstandne Herre — fornøjelsens gud, rigdommens gud, nydelsens gud, den politiske magts gud, popularitetens gud, overlegenhedens gud — lige så forskellige og talrige som guderne i det gamle Athen og Rom.

De tanker, der oftest optager sindet, er bestemmende for et menneskes handlinger. Det er derfor en velsignelse for verden, at der findes lejligheder som påsken, der som advarende semaforer kan sige til menneskeheden: Stands i jeres afsindige jag efter fornøjelser, rigdom og magt, og tænk over, hvad der er af mest værdi i livet.

Hvis mennesket giver agt på denne advarende røst og ransager deres hjertes inderste afkroge, vil de finde ud af, at det vigtigste spørgsmål i deres liv har forbindelse med emnet udødelighed. En fremtrædende jernbanemand udtrykte mange menneskers tanker, da han sagde:

»Jeg ville hellere være sikker på, at et menneske, når han dør, vil leve igen med sin bevidste identitet, end eje al magt i De forenede Stater, eller at have en hvilkensomhelst stor ærefuld eller mægtig stilling, som verden kunne give mig.«

Fastslå det som en kendsgerning, at Kristus oprejste sit legeme og

»Han er ikke her; han er opstanden!«

viste sig som et herliggjort, opstandent væsen, og du har svaret på spørgsmålet gennem tiderne: »Når en mand dør, mon han da skal leve op igen?« (Job 14:14).

At den bogstavelige opstandelse fra graven var en realitet for disciplene, som kendte Kristus indgående, er sikkert. I deres sind var der absolut ingen tvivl. De var vidner til kendsgerningen. De vidste det, fordi deres øjne så, deres øren hørte, deres hænder følte den opstandne Forløsers legemlige tilstedeværelse.

Den begivenhed, vi fejrer idag, indeholder de grundlæggende principper i Jesu Kristi evangelium. Disse er: 1) Gud Faderen. Intet menneske kan anerkende opstandelsen og være fast i sin tro uden også at anerkende en personlig Guds eksistens. 2) Sønnen Jesus Kristus. Evangeliet lærer, at Kristus er Guds Søn, verdens Forløser. 3) Den menneskelige sjæls udødelighed. 4) Menneskets broderskab. Et af de

to store hovedprincipper, som alle andre principper er underordnet, er dette: »Du skal elske din næste som dig selv,« og svarende til det er forjættelsen: »Hvad I gør mod en af disse mine brødre, det har I gjort mod mig«. 5) Livets mål. Da Jesus var det eneste fuldkomne menneske, der nogensinde har levet, og da han, da han opstod fra de døde, besejrede døden og nu er jordens Herre, hvor svag, hvor overordentlig tåbelig er da ikke den, som med vilje fornægter Kristi levevis, særlig i lyset af den kendsgerning, at en sådan fornægtelse kun fører til ulykke og sorg, ja selv til døden.

Påsken bør være en dag, hvor vi siger tak, og hvor vi dyrker Gud. Det er ikke en festdag på grund af forårets komme, eller blot for at få lejlighed til at udstille smukke hatte og fine klæder — det er en lejlighed til at udtrykke sin taknemmelighed mod Gud, fordi han har sendt sin Enbårne Søn til verden, for at være »vejen, sandheden og livet«, for at erklære den evige sandhed, at »den, som tror på ham, skal ikke fortabes, men have evigt liv.«

Hvis de kristne verden over har denne tro løbende i deres årer, hvis de føler loyalitet i deres hjerter mod den opstandne Kristus og mod de principper, der er forbundet hermed, vil menneskeheden have taget det første skridt mod den evige fred, som vi daglig beder om. Fornægt ham, og verden vil være fyldt med had og gennemvædet af blod ved tilbagevendende krige.

Som Kristus levede efter døden, således skal alle mennesker leve, idet hver indtager den plads i den næste verden, som han bedst har gjort sig værdig til. Budskabet om opstandelsen er derfor det mest trøsterige, det mest strålende, der nogensinde er givet til mennesket, thi når døden tager en af vore kære fra os, bliver vort sørgende hjerte lindret ved det håb og den guddommelige forsikring, der er udtrykt i ordene:

»Han er ikke her, han er opstanden.«

Fordi vor Forløser lever, skal vi også leve. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han lever. Må hver tilbagevendende påske understrege denne sandhed og fylde vore sjæle med den guddommelige forsikring, at Kristus virkelig er opstået, og gennem ham menneskets udødelighed sikret, og må den dag snart gry på jorden, da tilkendegivelser af den brutale kraft og det falske ideal, at magt er ret, bliver fortrængt af den Opstandne Herres kærlige, fredselskende ånd.

Præsident David O. McKay.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Fortsat artikel:

I EVANGELIETS NET

Historien om

ANNA KARINE GAARDEN WIDTSOE

Af JOHN A. WIDTSOE

Desuden herskede der en smuk, gammel, daglig skik. Hver aften, når dagens arbejde var forbi, samledes husstanden og mange af naboerne i Peder Gaardens store spisestue. Når Gaarden selv var hjemme, indtog han sin plads for enden af det lange spisebord, ellers fru Gaarden. Tilhørerne dels sad og dels stod. Der blev sunget en salme, sædvanligvis fra en gammel samling af sange, skrevet næsten to hundrede år i forvejen af den mærkelige norske fisker, prædikant og digter, Peder Dass. Alle sang af hjertens lyst de blide ord af hengivenhed i det gamle digt. Efter sangen blev der læst et kapitel af Bibelen; så blev der sunget endnu en sang. Efter denne indledende gudstjeneste reciterede husets herre, eller fru Gaarden eller andre, der var blevet opfordret dertil, digte og fortællinger, fra en bog eller efter hukommelsen, af de rige legender i norsk historie. Under-

Vi mødes til Stævnet

tiden, når posten var kommet, blev dagens nyt givet. Til afveksling blev der foreslået en sang eller der blev spillet på fløjte, guitar eller violin, de almindeligste musikinstrumenter på øen. Omkring kl. 10 rejste Gaarden sig hurtigt og sagde: »Det er på tide at gå i seng.« I løbet af fem minutter var stuen tømt. Det var en ideel hjemmeaften, nu en beretning fra længst svundne dage, der, gentaget når som helst arbejde og vejret tillod det, ansporede til gode tanker og gav sind og hjerne næring.

Annas barndomsår var rige og lykkelige, og de lagde en sikker grundvold for de kommende år.

KAPITEL IV.

Fiskerpigen.

Barndommen var forbi. Anna Karine Gaarden stod i en alder af tolv år overfor at blive en strålende ung kvinde.

Hun var køn og gav løfte om at blive en smuk kvinde. Hendes hår var brunt og havde naturligt fald, hendes teint klar og ren, hendes træk var klassiske, hendes levende øjne mørkeblå, og de gnistrede af intelligens. Hun havde en rank holdning og så verden ind i ojnene. Hun talte naturligt, og hun havde en livlig måde at være på. Den forbipasserende så på hende to gange.

Hun var blevet begavet med fremragende egenskaber, som øens naturlige og menneskelige omgivelser og tingenes støtte gang hjemme ikke kunne overskygge, kun dirigere og fuldkommengøre. Hun var individualistisk fra barnsben, vidste hvad hun ville og traf sine egne afgorelser. Hun var utålmodig overfor traditionelle sædvaner, som hendes store selvtillid satte hende i stand til at ignorere. Hun udkæmpede sin kamp med mod uden nogensinde at tænke på, hvad det ville koste, hvis hun blot følte, hun havde ret. Hendes sind kom hurtigt i oprør over modstand, men hun blev lige så hurtig god igen. Hun elskede med inderlighed. Hun var lige så ren på sjæl og legeme som det hvide skum på de af havet piskede bølger og stod lige så fast for ret og sandhed som sin fødeøs stormomsuste granit. Hendes rigt facetterede natur, fyldt med ønsket om frihed og sandhed, var som havfuglen, der fløj frit og uhindret over bølge og rev.

Hun var blevet velsignet med en skarp intelligens, parret med sund dømmekraft. Dette gjorde, at hun, da hun blev ældre og barndommens dage var forbi, med lethed blev fører for sin omgangskreds og senere på øen.

Hendes medfølelse med dem, der havde sorg eller var i nød, var udpræget. Mangen en ubemærket kurv med varer gav hun de fattige fra sin moders spisekammer. Og mangen en gang for-

klarede hendes moder, der selv var gavmild men lavet af hårdere stof, at man skulle være fornuftig, når man gav, og at små piger måtte bede om lov, før de går ind i spisekammeret. De sorgfulde og fattige erkendte og forstod den ægte medfølelse, som strømmede fra deres Anna. De fattige og nedtrykte i ånden opsøgte hende til hendes sidste dag.

Hun elskede lidenskabeligt alt, hvad der var smukt. Det fandt udtryk i blomsterhaven, som hun anlagde som barn på det lille stykke jord foran huset, den eneste i landsbyen. Hendes fader havde bragt nogle poser frø med hjem, som, omhyggeligt sået og passet af Anna, blev til nye, mærkelige blomster. Landsbybeboerne kunne ikke forstå et barn, der ville dyrke blomster på en ø, som hele sommeren igennem var dækket af vilde blomster. I hele sit liv, overalt hvor hun kom, havde hun sine blomster, i urtepotter, hvis der ingen jord var, men hun foretrak en have, hvor jorden kunne vendes og graves og frø sås.

Den egenrådige pige sad oppe i de lange sommernætter, hvor solen skinnede, og læste atter og atter Nordens sagaer, fortællinger om Syden, poesi og prosa — indtil drømme om den ukendte fremtid lukkede hendes øjne i søvn. Og når hun vågnede, kom ord til hende i prosa eller i taktfaste rim. Fra sin tidlige barndom nedskrev hun sine tanker, for det meste i digterens rytme og rim. Hun tørstede altid efter mere kundskab, mere sandhed, mere udvikling, efter større udsyn for den kommende dag. Derfor var hun aldrig helt tilfreds. Der var altid endnu et skridt, der skulle tages. Hun kendte betydningen af »ædel utilfredshed.«

Hun var fuld af spilopper. Hun må have spillet landsbyen mangt et puds. De kloge sagde: »Peder Gaarden (Per Gaarn i øens dialekt) har sandelig fået kam til sit hår med det pigebarn.« Men de elskede hende; hun skænkede dem så mange glæder. Endnu 90 år efter lever hendes minde der. De gamle, der stadig er tilbage fra den tid, klukker og græder undertiden, når de fortæller om de gale streger og de små hjertets gerninger, da Anna Gaarden (Anna Gaarn) havde landsbyen i sin hule hånd. At fader og moder til tider måtte tage hende alvorligt i skole var kun, hvad man kunne vente. Verden er skabt for gennemsnitsmennesket, ikke for den usædvanlige.

Fra sin tidligste barndom havde hun set opad til Gud. Hun var altid religiøs, bedende og så guddommelig kraft i elementernes rasen og i tildragelser i menneskelivet. Hun var ikke ortodoks, for hun lo ad præstens pibekrave og mente, at en gudstjeneste var næsten lige så god hjemme som i kirken. Men hun havde ærbødighed for hellige ting.

Uddannelsesmuligheder i de dage var sparsomme, og derfor naturligvis også på den yderste ø. Og dog havde øens befolkning i mange år sørget for lærere til deres børn. De unge, som ikke tog imod de uddannelsesmuligheder, der blev tilbudt dem,

kom i vanry. Landsbyerne var små, midlerne mindre, og skolevæsenet var ikke så fuldkomment, som det er i dag. Der var ansat en lærer i to eller tre landsbyer. Han rejste fra den ene landsby til den anden og tilbragte måske en uge i hver landsby hver anden eller tredie uge. Der blev dog opnået forbavsende gode resultater af disse omvandrende lærere. Deres elever lærte de fundamentale fag lige så godt som nutidens ungdom med daglig uafbrudt undervisning.

Anna passede sin skolegang regelmæssigt og forslugent. Hun slog ned på den nye sandhed som et sultent menneske på mad. Hendes moder og barnepige havde tidligt lært hende at læse og skrive, så at hun gjorde god brug af skolen, når som helst den kom.

Da hun var omkring tolv år gammel, blev der ansat en ny lærer i Titran og omliggende landsbyer. Det blev sagt, at det var en ung mand, som var kommet fra fastlandet nogle få år i forvejen, hvorfor vidste ingen, og som var taget bort for at studere på Klæbo seminarium (dengang den eneste højere læreanstalt i den del af Norge), og som nu var kommet tilbage som den nye lærer. Han var ikke i Titran, for han havde boet mod nord, på den anden side af øen, men rygtet gik, skønt han var meget ung, at han var meget intelligent. Hans navn, John Andersen Widtsoe, var også nyt for folk i Titran.

Anna var ivrig efter at se den nye lærer. Måske havde han, som fornylig var kommet fra de store skoler, meget at fortælle. Dagen kom. På katederet og seende ud over flokken af fiskerdrenge og piger stod en ung mand (han var da kun 21 år gammel) af middelhøjde, bredskuldret og atletisk, med glat, kulsort hår og dybtliggende, gråblå øjne. Han havde en dyb, melodisk stemme, og han blinkede med ojnene, medens han talte til børnene. Og han var interessant og hjælpsom. Dersom et barn arbejdede hårdere og læste hurtigere end de øvrige i klassen, tog denne unge lærer sig tid til at hjælpe det privat. Og han legede med børnene og sludrede med forældrene og sang om aftenen, når hjemmeaftenerne blev holdt. Det varede ikke længe, førend han gav de unge i Titran undervisning i musik og holdt taler om mange emner, hvortil de ældre også kom, noget skamfulde. Ja, det var sandelig en ny type på en lærer.

Annas skarpe intelligens førte til hurtig fremgang. Sprog og litteratur, historie og geografi elskede hun, og regning faldt hende let. Den unge lærer fandt glæde i at undervise og opøve hende, og han delte med hendes klare, ivrige hjerne den liden lærdom, han havde fået. For et tidsrum af fire-fem år fik hun sådan halv-privat undervisning af denne dygtige lærer. Een ting vidste hun ikke, at skolelæreren den første uge, han var i Titran, havde skrevet i sin dagbog, at han en skønne dag ville gifte sig med det tolvårige kønne, intelligente naturbarn, Anna

Gaarden. Han må have nydt de år, da han gav den pige undervisning, som han en skønne dag håbede at gøre til sin hustru. Der gik imidlertid mange år, før han fortalte hende om den note i sin dagbog.

Nogle få dage før Annas fødselsdag, den 30. maj 1861, rystede himlen, og jorden skælvede for den lykkelige, lille Gaarden familie. Den elskede moder døde pludseligt.

Hele det lille samfund så vel som Gaarden-familien sørgede over tabet af deres elskelige, dygtige og ædle leder. Hun var kun 32 år gammel, da hun døde. Det var et frygteligt slag for de to piger, som beundrede den venlige, kloge kvinde, der havde ledet deres skridt fra fødselen. De sørgede over hende; men med den spændstighed og tilpasningsevne, som hører ungdommen til, levede de videre i dagens travle liv. Manden og faderen var sønderknust. Hans natur var af en sådan art, at eftersom hans sande kærlighed lå i graven, kunne han ikke tænke på nogen anden. Han giftede sig aldrig igen, skønt den kønne, velhavende enkemand blev genstand for megen opmærksomhed fra mange giftefærdige piger og enker. Han kunne ikke få sig til at bringe fremmede ind i hjemmet for ikke at gribe forstyrrende ind i lykkelige minder, så den gamle barnepige Ingeborg Mikkelsen blev gjort til husholderske, og den tolvårige Anna blev frue i huset. Faderen afgav en del af sine forretninger, formindskede husholdningen og gjorde mere ud af sit arbejde som lods. I sin ensomhed sluttede han sig mere til sine selskabelige venner på skib og kyst.

Anna blev hans fortrolige og hans ven. Petroline var endnu kun et barn. Han tog Anna med på flere og flere af sine ture. Han syntes aldrig at være så lykkelig, som når hun var i hans nærhed. Seks-syv år efter hustruens dod sendte han Petroline til skole i to år i Trondheim, den gamle norske hovedstad og domkirkeby, for at lære husholdning og maner så vel som begyndelsesgrundene til en almindelig skoleuddannelse. Men Anna kunne ikke undværes i hjemmet i længere tid.

Ingeborg, barnepigen, tog sig af huset, hvori hun havde levet i mange år, dog følte Anna som aldrig før betydningen af at have et ansvar. Eftersom hun blev ældre, blev byrden tungere. Muntert tog hun sig imidlertid af dagens problemer på sin modige, lidt udfordrende måde. Det var en hård men værdifuld skole for den unge pige, som skulle have så megen styrke og kraft behov, før livet var forbi. Hun tænkte også på sin søster, Petroline Jørgine, men denne gav hende ikke meget besvær. Petroline voksede op og blev en stille pige med gyldent hår, som bogstaveligt talt tilbad sin fyrige, ældre søster. Hun fik en god uddannelse, som forholdene var dengang. Hun havde let ved at lære og fik meget af verdens fine manerer.

Anna var ved at blive kvinde. Der var nu ingen tvivl om hen-

des skønhed. Der kom bejlere fra nær og fjern. Rygtet om hendes udseende, livlighed og gode forstand havde bredt sig ud over øen. Blandt dem kom ætlingen af en gammel, fornem familie, ejere af butikker, fiskeriudstyr, fiskepladser, i slægt med præster og advokater. Hun var kun en fiskerpige, men hun havde skønhed og intelligens. Hendes fader, som frygtede adskillelsen, som ægteskabet ville medføre, følte ikke desto mindre, at lejligheden til at forene sig med denne familie gennem den mandige, solide søn ikke burde tilsidesættes, for det ville sikre hans elskede, ældste datter livets komfort. Blidt bad han Anna om at sige ja til frieriet, men hun var ikke rede. Blinket i skolelærerens øje stod stadig tydeligt for hende.

Da hun var omkring de atten, fortalte skolelæreren hende om sin kærlighed, som han havde næret, siden han så hende første gang seks år i forvejen. Snart havde hun ladet alle bejlerne gå med undtagelse af den velhavende unge forretningsmand og den fattige, unge skolelærer. Valget ville stå mellem disse to. . .

Da hun var omkring nitten år, traf hun afgørelsen og blev forlovet med skolelæreren. Nogle mente, at hun var tåbelig; hendes fader var lidt i tvivl. Men de fleste var lykkelige over, at det blev læreren, som nu var blevet en elsket leder mellem dem. De kloge vidste, at Anna havde valgt vel, for lykken er barn af kærligheden.

Alligevel gik der næsten tre år, før de blev gift. Læreren ønskede mere uddannelse; og hans kommende kone, der var ærgerrig på hans vegne, ansporede ham. Hun lagde noget af sin arv fra moderen til hans beskedne sparepenge, og han tog bort i to år for at blive en bedre opdrager og lærer for ungdommen. I mellemtiden hjalp Anna med til at styre husholdningen, rejste med sin fader, læste og drømte og beredte sig for livet med den mand, hun elskede.

Petroline var også blevet en kvinde. Hun var køn. Der kom bejlere, men hun brød sig ikke rigtig om nogen af dem. Måske satte skolegangens ideal for højt et mål. Hun levede ugift.

KAPITEL V.

Skolelærerens historie.

Skolelæreren, som vandt fiskerpigens hånd og hjerte, havde også en historie, som skal fortælles.

John Andersen Widtsoe blev født den 9. juni 1840 i Øien, i distriktet Hemne (da Hevne), ca. 70 km syd for Trondheim. Navnet Widtsoe kom fra en velkendt, stor gård, hvor medlemmerne af familien havde boet.

Hans forfædre på fædrene side havde i mange slægtled boet

i de højtliggende, frugtbare dale, som kaldtes Ørkedalen og Meldalen, ikke langt fra Trondheim. De havde flyttet en del, men det havde været indenfor et forholdsvis lille område. De havde været landmænd, skolelærere og en slags tjenestemænd. Nogle havde været lensmænd. De havde haft fremgang, havde et godt ry på sig og havde sognets tillid. De havde mere anlæg for åndens end for håndens arbejde. Johns fader, Anders Johnsen Widtsoe, en udlært tømrer, var brudt op fra det gamle familietilholdssted og havde slået sig ned i Trondheim. Hans navn forekommer som tømrer i den gamle kirkebog. Som tiden gik, blev han entreprenør og bygherre, og havde stor sukces. Det hus, som han byggede til sig selv og familie i Trondheim i 1869, står stadig som vidnesbyrd om hans tekniske dygtighed og høje idealer. Han var velkendt og respekteret i Trondheim. Han døde efter et fald i det gamle hospital i Bergen, som han og en anden havde sluttet kontrakt om at bygge. Han ligger begravet i Bergen.

Johns forfædre på mødrene side stammede også fra dalene syd for Trondheim. Nogle år før Johns fødsel var hans moders brødre og andre medlemmer af familien imidlertid flyttet til Trondheim. Det kan have været grunden til, at Anders Widtsoe også var flyttet dertil. Hans moders nevøer blev meget fremragende borgere i byen. Hans fætter, Johan Peter Bye, blev forgudet af de små i samfundet; han blev atter og atter valgt som byens repræsentant i stortinget, indtil han til sidst afslog at lade sig opstille igen. En anden fætter blev en berømt præst. Andre slægtninge var embedsmænd og kunstnere. Denne gren af familien stammede fra Rønne i Danmark, hvor familiehjemmet stadig står. Forfaderen, som kom til Norge, flygtede dertil for at skjule sig i bjergdalene, for han havde begået politiske forbrydelser i Danmark. Han var en mand af megen lærdom, hvis minde endnu to hundrede år efter lever blandt folket.

Anders Johnsen Widtsoe familien bestod af fader, moder og tre børn, Johanne, den ældste, John og Sivert, den yngste. Da John var elleve år gammel, den 11. november 1851, døde hans moder, og hans søster, der da var omkring seksten år, måtte tage sig af huset.

Nogle år senere giftede faderen sig igen. Så begyndte vanskelighederne. Børnene af første ægteskab kunne ikke enes med deres stedmoder. Især var John uvillig til at acceptere den nye moder i hjemmet. Han var ikke af den voldsomme, fyrige type, men beslutsom og udholdende. Han havde taget sin beslutning; han kunne ikke leve lykkeligt i det nye hjem. Det er sandsynligt, at hans onkler og tanter, hans moders brødre og søstre, som ikke sanktionerede den kvinde, der var blevet valgt til at indtage deres elskede søsters plads, opmuntrede drengens misfornøjelse. Han kunne forlade hjemmet og i ugevis blive hos sine slægtninge nede i byen uden at have fået lov af hverken

faderen eller stedmoderen. Drengen var udenfor faderens kontrol, hvad der dybt bekymrede Anders Widtsoe, som elskede sin ældste søn.

En historie fra de dage er ret oplysende. I henhold til skik og brug i den lutherske kirke, som familien hørte til, blev børn, når de var omkring fjorten år, konfirmeret i kirken. Forud for denne ceremoni går der en såkaldt konfirmationsforberedelse hos præsten. Konfirmationen afhænger af, om præsten er sikker på, at barnet er i stand til at besvare visse spørgsmål angående troen. På konfirmationsdagen står børnene så opstillet langs kirkens midtergang, drengene på den ene side og pigerne på den anden, og konfirmationsceremonien bliver så fuldbyrdet.

(Fortsættes).

Referater fra grenskonferencerne

Randers, 13. og 14. februar.

Konferencen i Randers indledtes med det store offentlige møde lørdag aften, hvor apostel Henry D. Moyle talte, og som blev refereret i marts nummeret af »Stjernen«.

Søndag morgen afholdtes præstedømsmøde under ledelse af distriktspræsident S. LaVar Christensen. Der blev kaldt på forskellige brødre og missionærer til at tale, bl. a. vor nye grensforstander, ældste Fred Gregersen, og ligeledes talte distriktspræsident Christensen.

Søndagsskolen begyndte kl. 10, åbnet af broder Rasmus Jensen og ledet af søndagsskolens forstander, broder Jørgen Maegaard. Emnet var: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, sjæl og sind.« Der blev talt af både børn og voksne, og til slut talte distriktspræsident Christensen til os.

Kl. 12 var der nadver- og vidnesbyrdmøde, ledet af broder Rasmus Jensen, som overgav tiden til søskende for at bære deres vidnesbyrd; der blev båret nogle værdifulde vidnesbyrd. Tilstede 26.

Kl. 19 var der gudstjeneste, ledet af grensforstanderen, ældste Fred Gregersen, og der blev talt af ældste Fred Gregersen, broder Rasmus Jensen og distriktspræsident S. LaVar Christensen. Tilstede 47.

R. J.

Hjørring, 14. februar.

Grenskonferencen i Hjørring begyndte med præstedømsmøde under præsidium af 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, ældste Ernest Anton Jensen. Tilstede 5.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole med sædvanligt program med klassearbejde og sangøvelse. Derefter blev tiden overgivet til grensforstanderen, broder Jens M. Christensen, der kaldte flere af de lokale søskende op; de bar alle deres vidnesbyrd. Tilstede 15.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Aftenmødet afholdtes kl. 19. Distriktspræsidenten, ældste Kay L. Flinders, opretholdt missionens, distriktets og grenens autoriteter og funktionærer. Første taler var grensforstanderen, broder Jens M. Christensen, der talte om de betroede talenter, nødvendigheden af at udnytte talenterne og af at adlyde Kristi bud og befalinger, at adlyde den sande kirke og at udføre de pligter, der påhviler hver især. Distriktspræsidenten, ældste Kay L. Flinders, fortalte lidt om, hvad apostel Moyle havde talt om i Randers: Fremgang blandt Guds børn, blandt dem, der sluttede en pagt med Gud, var der størst fremgang; hvorfor Kirken blev oprettet på det amerikanske fastland, religionsfriheden i Amerika og statskirkerne i Europa. Efter en duet ved to søstre talte præsident Ernest Anton Jensen om, at sandheden er af største vigtighed, han var stolt og taknemmelig over at være mormon. Han talte om præstedømmets magt og myndighed, tilstanden på kolonisternes tid, forskellige grader af herlighed, enhver får efter fortjeneste, vi skulle altid arbejde for Guds riges fremme, i Guds tjeneste, og udføre alt det arbejde, der er pålagt os, »der kommer en nat, da ingen kan arbejde«. Det var et dejligt møde, hvor vi blev beriget med mange gode ord. Tilstede 20.

Mandag den 15. februar afholdtes en grensfest. Ældste Delmar Hunt bød velkommen og fortalte lidt om aftenens program. Forsamlingen præsenterede sig, og præsident Ernest Anton Jensen holdt en lille tale, hvor han i korte træk fortalte lidt af sin livshistorie. Søster Edel Nielsen læste to historier af Storm P., fire missionærer fra Aalborg sang, ældste Hunt fortalte en historie, og der var sang af nogle missionærer. Der blev leget forskellige lege, og der blev serveret kage og saftevand. Maden velsignedes af præsident Ernest Anton Jensen. Der var tolv missionærer fra Aalborg samt præsident Jensen og distriktspræsident Flinders tilstede, og ialt var vi 29. *E. C.*

Horsens, 20. og 21. februar.

Konferencen begyndte lørdag aften med et underholdningsprogram under ledelse af ældste Figat H. Breum. Landets bedste talenter var her samlet i Horsens, alle deltog i programmet, både medlemmer og ikke-medlemmer. Akrobatik, sangsolo, musiknumre, oplæsning, talekonkurrence o. s. v. vekslede med hinanden, og af særlige numre skal nævnes Aarhus sangkor og missionspræsidentens morsomme historie. Aftenen sluttede med salg af forfriskninger, hvor indtægten gik til Horsens grens byggefond. Salen var fyldt til trængsel.

En anden uforglemmelig dag var søndag, som startede kl. 9 med præstedømsmøde under ledelse af grensforstander E. Due Jensen. To brødre blev forfremmet i præstedømmet, hvorefter distriktspræsident ældste S. LaVar Christensen, og missionspræsident Junius M. Sorensen talte opmuntrende til brødrene. Tilstede 11.

Kl. 10,15 begyndte søndagsskolen under ledelse af forstanderen broder Kristian Pedersen. Der indledtes med sang af børneklasserne

og to søde små piger overrakte blomster til søster Mary G. Sorensen og søster Luzon Christensen. Tre unge piger, som endnu ikke er medlemmer af vor kirke, viste gennem en lille sketch, hvor stor betydning voksen-dåb har for menneskeheden. Derefter hørte vi forskellige talere, og mange vidunderlige ting blev udtalt. Tilstede 62.

Umiddelbart efter søndagsskolen afholdtes et specielt vidnesbyrdmøde, hvor vi hørte fra alle de tilstedeværende, og som altid, hvor de hellige er samlet til et vidnesbyrdmøde, var Guds Ånd tilstede i rigt mål, og vi var alle glade og tilfredse. Tilstede 21.

Kl. 19 afholdtes konferencens sidste møde. Missionens, distriktets og grenens autoriteter blev opretholdt. Det var skønt at høre søster Mary G. Sorensen synge »May the good Lord bless and keep you«, hvilket blev gjort til ære for søster Grete Leed, som skulle rejse til Amerika. Aftenens talere var grensforstanderen, broder Ejnar Due Jensen, distriktspræsident, ældste S. LaVar Christensen, og missionspræsident Junius M. Sorensen, der alle tolkede evangeliets principper på den skønneste og mest letfattelige måde, og alle tilstedeværende følte, at disse brødre er i sandhed Herrens tjenere. Tilstede 51.

Horsens gren ønsker herigennem at takke alle dem, som hjalp til at gøre denne konference til den store åndelige fest, som den blev; vi skal længe mindes disse to dage. En særlig tak til missionens ledelse, må Herren velsigne dem for den fred og gode ånd, de altid bringer med sig. *F. H. B.*

Løgstør, 27. og 28. februar.

Konferencen indledtes med en fest lørdag aften. Efter at der var sunget et par danske fædrelandssange og åbnet med bøn ved ældste William Murri, blev der udført et program, bestående af sang af piger fra Års, sang af Per og Anders Andersen, musiknummer ved broder Charles Larsen, sang af Konrad Sahl og historier ved Charles Larsen. Derefter sang vi forskellige sange og canons, og der serveredes desserter og saftevand. Under spisningen underholdt missionærerne med sang. Til slut legede vi forskellige lege. Tilstede 44.

Søndagsskolen begyndte kl. 10. Efter de indledende sange og bøn talte først missionær, søster Elsa Hansen, om tro, Kirkens første princip. Troen på Jesus Kristus bringer os til at elske vor næste. Derefter sang ti børn fra søndagsskolen »I østen stiger solen op«. Søster Inge Sørensen talte om omvendelse, om menneskets vaner, og mente, at særlig voksne har brug for omvendelse. Søster Else Svendsen talte om dåben, om barnedåben og om den eneste rigtige dåb, nemlig ved nedsænkning i vandet. Til slut talte missionær, søster Elva Andersen, om håndspålæggelse, som er det fjerde princip. Dåben har ingen betydning, hvis man ikke får håndspålæggelse for den Helligånds gave. Efter en sang talte broder Egert Larsen om sit liv på søen og om kammeratskabet derude, og dernæst om misundelse blandt Kirkens medlemmer. Forskellige søskende og missionærer bar derefter deres vidnes-

Randers, 2., 3. og 4. juli.

byrd, hvorefter 2. rådgiver i missionspæsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, talte om kvinden med de to okser. Til slut talte distriktspræsident Kay L. Flinders. Tilstede 35.

Konferencens sidste møde var søndag aften kl. 19. Distriktspræsident Kay L. Flinders talte om tro, håb og kærlighed og om dåbens pagt, og til slut om, at familien bør holde sammen om at opdrage deres børn. Efter en sangsolo ved fru Munkholm »O Helligånd, mit liv, min lyst«, talte præsident Ernest Anton Jensen. Han takkede først søskende og venner i Løgstør for den dejlige konference, og talte derefter om modgang, som de sidste dages hellige kan have ude omkring og i deres egen familie. Talte om at betale en ærlig tiende, og hvorfor vi skal gøre det, og om hvad godt der kommer af at betale tiende. Han omtalte derefter Kong Benjamin, og talte til slut om Faderen, Sønnen og den Helligånd. Distriktspræsident Flinders takkede alle for deres tilstedeværelse og hjælp, og der sluttedes med »Gud vær med dig« og bøn ved broder Egert Larsen, Aalborg. Tilstede 31.

K. L. F.

Amager, 28. februar.

Præstedømsmødet begyndte kl. 9, og en stor glæde for præstedømmet var det, at en broder blev ordineret til ældste, to brodre til præst og en til lærer. Derefter talte distriktspræsident, ældste Werner S. Rønne, til os, og til slut talte missionspræsident Junius M. Sorensen, og vi følte alle efter disse taler, at Guds Ånd var hos os. Tilstede 13.

Kl. 10,30 afholdtes søndagsskole. En lille pige sang, og derefter hørte vi en klaversolo af soster Inger Fischer. Vi fik også lejlighed til at høre en afskedstale fra missionær, soster Karin Aronson, som skulle rejse til Aalborg; vi siger hende tak for den tid og den hjælp hun har ydet i sondagsskolen her på Amager.

Kl. 12 afholdtes et nadvermode. Der blev foretaget en del afløsninger i grenen, hvorefter missionens, distriktets og grenens autoriteter og funktionærer blev opretholdt. Der blev kaldt på fem søskende, som talte til os; deriblandt var vore gode søskende, broder Orla Rasmussen og søster Henny Holmegaard, som flytter fra Amager gren. Vi takker dem for det store arbejde, de har udført her i grenen.

Konferencens sidste møde begyndte kl. 19. Efter åbningssang og bøn sang koret »Kærlighed er lysets kilde«, og derefter talte grensforstander, broder Villy Sørensen, om kærlighed og sammenhold. Koret sang »Jeg ser i ånden langt bort herfra«. Distriktspræsident, ældste Werner S. Rønne, talte om næstekærlighed, og koret sang »Syng med fryd«. Aftenens sidste taler var missionspræsident Junius M. Sorensen, som også talte over emnet kærlighed, så vi alle blev styrket i vor tro, og vi følte alle, at Guds Ånd havde været tilstede hele dagen igennem. Inden vi sluttede, havde vi den glæde at ordinere to brodre til diakoner. Vi sluttede med »Gud vær med dig, til vi ses igen«, da broder Vilhelm Andersen skal rejse til Amerika. Tilstede 44.

V. S.

Distriktskonferencerne

i foråret 1954 vil blive afholdt som følger:

København	27., 28. og 29. marts
Esbjerg	3., 4. og 5. april
Odense	10., 11. og 12. april
Aarhus	24., 25. og 26. april
Aalborg	1., 2. og 3. maj

Ved konferencerne vil følgende møder blive afholdt:

Fredag:
Missionær-sammenkomst.

Lørdag:
Kl. 15,00: Specielt møde for Kvindelig hjælpeforenings bestyrelser under ledelse af søster Mary G. Sorensen.
Kl. 19,30: Koncert eller fest.

Søndag:
Kl. 8,30: Præstedømsmøde.
Kl. 8,30: Kvindelig hjælpeforenings møde.
Kl. 10,00: Søndagsskole.
Kl. 12,00: Eftermiddagsmøde.
Kl. 19,00: Aftenmøde.

Mandag:
Kl. 9,00: Missionær- vidnesbyrdmøde og -instruktionsmøde.
Kl. 19,30: Bazar eller fest.

Fra apostel Henry D. Moyles besøg

Onsdag den 17. februar havde *Aarhus* gren besøg af apostel Henry D. Moyle. Mødet blev ledet af grensforstander, broder Otto Møller. Efter at vi havde sunget »Kom hellige«, og der var åbnet med bøn ved grensforstander, broder Edgar Dodd, Herning, blev broder Laurits Larsen og broder Regnar Neergaard kaldt op at tale. Søster Marie Christensen og søster Karla Larsen sang en duet, hvorefter distriktspræsident, ældste S. LaVar Christensen, bar sit vidnesbyrd. Så talte missionspræsident Junius M. Sorensen om de tre første trosartikler. Vi hørte, hvorledes han ved at begå en fejl havde fået en lærestreg for hele livet, og han bad os indtrængende om at følge, hvad samvittigheden bød os, thi så ville vi kunne vandre på den rette vej og ikke overskride visdomsordet. Derefter blev 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, kaldt at tale uforberedt, og han talte om sin viden om Gud og evangeliet.

Vi sang derefter »Priser Profeten«, og missionssekretær, ældste Werner S. Rønne, fik lov til at sige et par ord til os, og han talte smukt om sin taknemmelighed for det privilegium at være så nær ved en af

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Apostel Moyle taler ved mødet i Aarhus.

Herrens apostle, og at det, som apostel Moyle havde at sige os, skulle vi betragte som kommende direkte fra Gud.

Apostel Moyle talte derefter, og ældste Rønne oversatte til dansk. De kom begge længere frem i salen, så vi følte dem som stående midt iblandt os. Apostel Moyle sagde, at han gerne selv ville være så nær hos os som muligt, og at det ikke var af så stor betydning, hvad der blev sagt, men det var vigtigere, hvilken ånd vi havde hos os, thi ånden levendegør, men bogstaven tilintetgør. Han havde mærket, at medlemmerne i Danmark havde stort kendskab til Kirkens standardværker, men vi måtte huske på, at det var nødvendigt at have Guds Ånd for at forstå skriften rigtigt; thi der skal blot en dråbe til for at føre

Apostel Moyle hilser på de tilstedeværende ved mødet i Aarhus.

os bort fra den linie, som tilhører Gud, og djævelen arbejder stærkt for at føre os bort fra Gud. For at forstå videnskab må man lære det ud fra et videnskabeligt synspunkt, og på samme måde må man lære Guds ord ud fra Guds synspunkt. Apostlene bliver sendt ud i hele verden for at se efter, om Kirken fortsætter med de samme principper, som da den blev grundlagt, thi der findes mange medlemmer, der kommer og siger, at det skal være sådan eller sådan. Men dersom Kirken ikke er bygget på Guds principper, så er det ikke Guds Kirke. Til slut sagde apostlen, at han følte, at han måtte efterlade sin velsignelse hos os, hvorefter han velsignede os og ønskede os alt godt i fremtiden. Til slut sang vi »Hav tak for Profeten«, og broder Regnar Neergaard sluttede med bøn. Vi var alle enige om, at det havde været en dejlig, inspirerende aften, og vi følte Guds velsignelse dale ned over hver især. Tilstede 103. *R. M.*

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Bryllup i U. S. A. Tidligere missionær i den danske mission, Jay C. Mortensen, er den 18. februar i Idaho Falls Templet blevet viet til Joy Lott. Stjernen ønsker hjerteligt til lykke!

Bryllup i U. S. A. Søster Ruth Johanne Jensen, tidligere Esbjerg, nu Salt Lake City, Utah, er den 24. februar blevet viet til Alma Meredith Page, Crescent, Utah. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i U. S. A.: Tidligere missionær i den danske mission, Gaylen S. Rigby, er den 26. marts i Salt Lake Templet blevet viet til Jeanne Lyman. Stjernen ønsker hjerteligt til lykke!

Fødselsdage:

Amager: Den 23. marts fyldte søster Johanne Petersen, Grønlandsgade 3, 60 år. Hjertelig til lykke!

København: Den 3. april fylder broder Constantin Holmquist, Hørdumsgade 35, 65 år. Hjertelig til lykke!
Den 16. april fylder søster Camilla Dahlgreen, Enghavevej 233, 65 år. Hjertelig til lykke!

Frederikshavn: Den 9. april fylder søster Elna Marie Christensen 60 år. Hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 19. april fylder søster Ane Kristine Larsen 65 år. Hjertelig til lykke!

Herning: Den 22. april fylder broder Hans Julius Madsen 75 år. Hjertelig til lykke!

Esbjerg: Den 26. april fylder søster Maren Pedersen 60 år. Hjertelig til lykke!

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

Efter Frelserens opstandelse viste han sig for mange, og de så ham som en udødelig sjæl, iklædt kød og ben. Han vandrede og talte med to af sine disciple, da de drog mod Emmaus, men på det tidspunkt kendte de ham ikke. Han viste sig også for Peter. Han blev set af sine apostle ved Jerusalem, ved Tiberias-søen og ved Oliebjerget kort før sin himmelfart. Under sin korte gerning her på jorden havde han altid været venlig og betænksom overfor kvinder. Efter sin opstandelse, alle tiders mest bemærkelsesværdige og mirakuløse begivenhed, viste han sig først for kvinder.

Ved en anden lejlighed bragte han glæde og trøst til Marias og Marthas hjerter. De var dybt nedbøjede af sorg over Lazarus's død. De bad længe og oprigtigt under deres broders sygdom, at Frelseren ville komme og gengive ham hans sundhed. Men fire lange dage gik efter Lazarus's begravelse, før Mesteren kom. Martha, som havde hørt om hans komme, gik ud for at tage imod ham. Hun sagde til ham: »Herre, hvis du havde været her, var min broder ikke død.« Jesus udtalte da nogle ord, som Martha ikke tilfulde kunne forstå: »Din broder vil rejse sig igen«. Og videre sagde han til hende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, om han end dør, skal han dog leve.« Det var til kvinden, han henvendte disse ord. Så gik Frelseren, Maria og Martha ud til det sted, hvor Lazarus lå. Stenen var taget bort fra graven, og Jesus sagde: »Lazarus, kom ud«. Og han, som var død, kom ud.

Her var atter udført et vidunderligt mirakel, og kvinder var vidner dertil. Her blev den opstandne Forløsers magt åbenbaret for dem.

Frelseren havde forudsagt sin død og opstandelse for sine disciple, men de skulle ikke opleve hændelserne i de sidste timer af hans dødelige liv. Apostlene fulgte ikke deres Herre til Golgatha; de var ikke tilstede ved begravelsen; de var heller ikke de første, der så den opstandne Forløser.

En af de udvalgte tolv havde forrådt ham til hans fjender. En havde fornægtet ham tre gange i hans trængselstime, og disciplene havde sovet, da han havde bedt dem indtrængende om at våge, medens han bad. Der var andre gange, hvor deres hengivenhed kunne betvivles. På den anden side kunne kvindernes hengivenhed ikke drages i tvivl. Det var dem, der var ved hans side under vandringen op til stedet for korsfæstelsen, de græd bitterligt, medens de drog afsted, og da han så deres sorg, talte han trøstende ord til dem.

Selv i pinslens og nødens time var hans tanker hos hans moder, som græd ved foden af korset. Han sagde til hende: »Kvinde, se det er din søn«, og til Johannes, den elskede, gav han denne blide befaling: »Se det er din moder«. Efter hans død vågede kvinderne, medens liget blev bragt til graven.

Den tredie morgen efter begravelsen var det dem, som kom tidligt om morgenen med vellugtende salver og olier til hans legeme, og da de nærmede sig graven, mødte de en engel, som sagde til dem: »Bliv ikke forfærdede! I søger efter Jesus af Nazareth, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her.« Efter at kvinderne havde set ind i den tomme grav, sagde engelen til dem, at de skulle gå og fortælle disciplene, at Kristus var oprejst fra de døde.

Maria Magdalene var så nedbøjet af sorg ved at se den tomme grav, at hun ikke fuldtud var klar over alt, hvad engelen havde sagt. Hun skyndte sig afsted til disciplene, »og siger til dem: De har taget Herren bort fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.«

Maria stod udenfor ved graven. Her skulle hun om lidt være den mest begunstigede af alle kvinder; hun skulle se den udødelige opstandne Guds Søn, sin Herre og Mester. Da hun vendte sig fra den tomme grav, stod der foran hende en, som hun ikke straks genkendte. Det var den Herre, som hun havde søgt efter. Det var ham, der var opstået fra de døde.

»Jesus siger til hende: Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter? Hun mente, det var havemanden, og svarer ham: Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham.«

Jesus sagde da blot eet ord til hende — og den ømhed, hvormed ordet blev udtalt, åbenbarede hans identitet for hende. Mange gange tidligere var hun blevet tiltalt således af Herren, men aldrig før var hendes navn blevet udtalt af udødelige læber.

Det var en kvindes navn, ikke navnet på en discipel, som den opstandne Guds Søn først udtalte. For ham var Maria det mest elskede ...e navne. Det var ikke blot navnet på den første kvinde, som ...us talte til som den opstandne Herre. Det var navnet på den hel... moder, som fødte ham. Hun var den første, som så den opstandne ...onlighed, hun var den første, som hørte hans stemme. Andre kvin... så ham senere og fik det ærefulde privilegium at røre ved det legeme, som tilhørte den første sjæl, der havde overvundet døden og graven.

Kristi hyldest til kvinden, da han åbenbarede sig for kvinderne, før han viste sig for sine udvalgte disciple, kom næst efter den hyldest, som Faderen viste kvinden, da han valgte en dødelig kvinde til at være moder til hans Enbårne Søn. Der er aldrig ydet kvinden nogen større hyldest end disse to.

Den vidunderlige kundskab, som Maria modtog, at Kristus havde overvundet døden og var opstået fra graven, og at der er et liv efter døden, er en vished, som vi har i dag. Vi ved, at vi også vil få lov til at se vore kære igen, og at dette liv ikke er afslutningen.

Ligesom døden kom ved et menneske, kom også opstandelsen fra døden ved et menneske. Ligesom alle skal dø ved Adam, således skal

Randers, 2., 3. og 4. juli.

alle levendegøres ved Kristus. Men hvert menneske i sin egen orden: Kristus er førstegrøden; derefter kommer de, som er Kristi førstegrøde ved hans komme.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

Hvad er dit livs ideal? Er det at blive gift og få børn? Er det at blive en god fader eller moder? Er det at blive en god og heldig forretningsmand eller -kvinde?

Hvad dit mål i livet end kan være, tror jeg, at der ikke gives noget højere mål end at være en god lærer i Kirken.

For omkring 3000 år siden var der en mand, der sagde: »Som et menneskes tanker er, således er han.« Det er en stor sandhed. Tusind år senere betonede Jesus denne sandhed endnu stærkere. Han fordømte også brugen af gale idealer, motiver og følelser. Han lærte os, at hvis dårlige lyster bliver bandlyst, og sunde, venlige tanker indtager deres plads, er et menneske uskikket til forbrydelser. Rigtige tanker og følelser vil altid, hvis de bliver bevaret, føre til rigtige handlinger.

Det er det samme med undervisning i søndagsskolen. Hvis vi sætter vort mål til, at vi skal blive 100 % bedre lærere i år end sidste år, vil vi vokse i åndelighed, i kundskab, i personlighed og på mange andre måder. Idealer stimulerer til fremgang. Uden dem ville der ikke være nogen fremgang for menneskeheden. Gennem håb, idealer og higen inspirerer Gud mennesker til at bevæge sig opad og fremad til et højere og bedre liv. Stræber du efter dette liv? Er dit ideal at blive en bedre lærer?

Præsident David O. McKay har sagt: »Kun gennem tro på kærlighedens Gud og ved at vi bliver værdige mænd og kvinder kan verden blive gjort til et passende og fredfyldt sted at leve i.«

Det er Kirkens læreres pligt at inspirere vor ungdom til at få bedre idealer at stræbe efter for at opnå det høje mål, evigt liv. Ja, det er et stort ansvar, men det er vort, hvis vi tager imod den kaldelse, som vi har fået.

»Dersom du holder mine bud og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.« (L. & P. 14:7).

Og dette skriftsted er jeres forjættelse, medarbejdere: »Vær ydmyg og Herren din Gud skal lede dig ved hånden og give dig svar på dine bønner«.

Må Herren velsigne jer i jert kald!

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Primary.

Lad os have en plan for april måned og derefter for hele året.

Har du nogensinde set på dit klasseværelse efter en fest eller en aktivitetsdag og tænkt: Sikken et rod!

Har du følt dig skamfuld, når du har samlet en sangbog op, som var blevet behandlet med skødesløshed, eller når du så skrammer i Kirkens bænke?

Har du nogensinde følt, at du kunne ruske et barn, som tramper over græs og blomster i stedet for at bruge gangene?

Alle disse ting kan hjælpe os til at blive klare over, at vort arbejde som Primary-lærerinder er af vigtighed; at der er meget, vi kan gøre for at hjælpe drengene og pigerne i vor gren.

Vi kan hjælpe dem til at lære at respektere vor himmelske Faders hus. Vi kan hjælpe dem til at vænne sig til at hjælpe med til at holde både det indre og det ydre af vor himmelske Faders hus, Kirken, ren og pæn. Vi kan hjælpe dem til at blive klare over, at renlighed og orden er en hyldest til guddommeligheden. Lad os i april måned arbejde hårdt med dette motto: »Jeg vil hjælpe med til at holde min himmelske Faders hus pænt og rent.«

Der er så mange måder, som vi kan lære børnene disse principper på.

Kærlighed, ja, at elske Herren tilstrækkeligt til at tage vare på hans hus. At elske vore medmennesker tilstrækkeligt til at hjælpe andre.

Jeg ønsker, de ting jeg siger,
skal stemme med de ting, jeg gør,
som tvillinger ens de være,
som det sig hør og bør.

Lad mine handlinger blive
som ekko på bakkens top,
af egen fri vilje de følger
nøjagtigt ordene op.

Primary hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses-Forening

Ved du, hvad betydningen af Gensidig Uddannelses-Forening er? Eller hvad organisationens formål er?

Gensidig uddannelse, ja vi skulle alle prøve at uddanne os, og hjælpe hinanden til at lære mere om Guds veje. Lære, hvorledes vi skal arbejde og lege sammen. Det er, hvad GUF betyder. Hvis alle Kirkens medlemmer ville have interesse for at uddanne sig og lære disse ting, ville verden være et bedre sted at leve i.

Jo mere vi lærer, jo mere fri kan vi blive. Det er Satans værk, hvis vi er dovne og ikke lærer så meget, som vi kan, medens vi er her på jorden.

Vi læser i Johs. 8:31—36: »Jesus sagde nu til de jøder, som var kommet til at tro på ham: Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer ......«.

Er det at lære mere om evangeliet ikke at kende sandheden, og vil

den ikke frigøre os? Og vi kan lære disse sandheder i vor GUF. De læres ikke blot for dette liv, men for hele evigheden. Så hvis du er en af dem, der ikke kommer til GUF, så mister du noget af den oplysning, som vil være til gavn for dig for evigheden. Evangeliet er evigt, men de ting, der frembringes af mennesker, er kun for dette liv.

Derfor er det en pligt for alle Kirkens medlemmer at komme til deres møder og lære om de ting, som Herren har givet os at lære, således at vi kan blive fri for Satans lænker. Alle medlemmer og venner af Kirken fra 12 til 100 år er velkomne i GUF; kom og hjælp hinanden at leve sammen og lege sammen.

Læs og husk digterens ord:

Vid dette: hver en sjæl er fri,
kan vælge sit liv, til det er forbi;
thi en evig sandhed er os givet,
Gud tvinger ej nogen til himlen fra livet.

Han kalder og leder på rette vej,
velsigner med visdom dig og mig.
Lad godhed og venlighed ledes ind,
men tving blot aldrig et menneskes sind.

GUF.s hovedbestyrelse.

Kom til stævnet i Randers 2.-4. juli

Fredag: Udflugt og Guld og Grønt Bal.

Lørdag: Forskellige møder.
Skuespil og anden underholdning.

Søndag: Vidnesbyrdmøde og Gudstjeneste.

Planlæg Deres sommerferie til 2. - 4. juli

Genealogisk forening.

Enhver vil få lejlighed til at modtage evangeliet.

Fornuften siger os, at det er os en fysisk umulighed at nå ud til hver eneste sjæl på jorden med kundskaben om evangeliet. Vi har ikke gjort det, og til trods for alle de midler, der står til vor rådighed, er de døde i tusindvis, både i dagene, siden værket begyndte, og før den tid, uden at have hørt røsten fra en af Guds Søns tjenere her på

Vi mødes til Stævnet

jorden; og dog må den tid komme, eftersom vor Fader i himlen er retfærdig, da hver eneste sjæl må høre — hvert øre skal høre, hvert øje skal se, hvert hjerte skal gennemtrænges —, og hvis det ikke bliver gjort i dette liv ved at prædike evangeliet, så må det gøres blandt de døde, i åndeverdenen; men det må gøres.

Nu er der nogle af os, der har den tanke, at vi kan gå ind i templet og udføre ordinancerne for de mennesker, der har været bitre overfor sandheden og har haft enhver lejlighed til at modtage evangeliet, men de har afslået at modtage det, og så, når de dør, kan vi gå til templet og udføre arbejdet for dem, men det er ikke på nogen måde i overensstemmelse med de åbenbaringer, Herren har givet os.

I den åbenbaring, som blev givet til Profeten Joseph Smith, og kendt som afsnit 128 i Lære og Pagter, hvor der tales om dåb og optegnelser, hedder det:

> I synes måske, at denne ordning er meget omstændelig, men lad mig sige jer, at den kun er i overensstemmelse med Guds vilje, når den udføres i overensstemmelse med den forordning og forberedelse, som Herren har besluttet og beredt før verdens grundlæggelse, til frelse for de døde, der dør uden kundskab om evangeliet. (Vers 5).

I januar 1836 modtog Profeten i Kirtland Templet en af de mest bemærkelsesværdige åbenbaringer om frelse for de døde, som Kirken har modtaget. Den findes ikke i Lære og Pagter. Nogle mennesker har den tanke, at alt, hvad der er åbenbaring, findes i Lære og Pagter. Her er, hvad Herren sagde til Profeten:

> Alle, som er døde uden kundskab om dette evangelium, men som ville have modtaget det, hvis de havde fået lov til at leve, skal blive arvinger til Guds celestiale rige; også alle, som herefter skal dø uden kundskab om det, men som ville have modtaget det af hele deres hjerte, skal blive arvinger til riget, for jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter det ønske, de har i deres hjerte. (Doc. Hist. of Church, II:380).
>
> Og jeg så også, at alle børn, som dør, før de når ansvarsalderen, er frelst i det celestiale rige i himlen. (Samme, II:381)

Disse udtalelser er i sandhed meget kraftige i forbindelse med frelse for de døde. Læs afsnit 76 i Lære og Pagter, at der vil være en utallig skare af jordens indbyggere, der vil komme ind i det telestiale rige — talløse som stjernerne eller havets sand. Hvorfor vil de komme ind i det telestiale rige? Fordi de har været tilfredse med at leve en telestial lov. Det er grunden. De vil blive dømt efter deres hjertes hensigt. Alle, som ville have modtaget evangeliet, og som ikke havde lejlighed til det her, vil modtage det i åndeverdenen.

(Joseph Fielding Smith).
Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Hilsen fra en tidligere missionær!

Fra ældste Douglas Harmon, som blev afløst fra sin mission i Da-mark den 6. april 1953, har missionspræsident Junius M. Sorens- modtaget et brev med anmodning om at sætte følgende hilsen i »Stj- nen«, hvad vi gør med den største glæde:

Hilsen fra ældste Douglas Harmon til jer alle i den danske missio- Jeg savner Danmark, og jeg beder Gud om, at han vil velsigne j- allesammen.

Pvt. *Douglas Harmon*, U. S. 56211931, Co »F« I. S. D
Ft. Benning, Georgia, U. S. A.

Vi siger ældste Harmon mange tak for denne hilsen og sender ha- vore hjerteligste hilsener tilbage, idet vi beder Gud velsigne ham u- der hans tjeneste i hæren og når han atter vender tilbage til sit hjem

Det vil være os en glæde også at modtage hilsener fra andre tidliger- missionærer i Danmark. *Redaktionen.*

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne.

Artikel 3: »Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi fors- ning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.

Forsoningen.

Gennem faldet overførte Adam og Eva de jordiske tilstande på der- efterkommere. Timelig og åndelig død blev bragt ind i verden.

Før verdens grundvold blev lagt, blev Kristus valgt som en fors- ning for faldet. »Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også al- levendegøres i Kristus.« (1. Kor. 15:22).

Præsident John Taylor siger i *Mediation and Atonement*, side 14- og 149: »På en mystisk, ufattelig måde har Jesus påtaget sig det a- svar, som egentlig skulle have hvilet på Adam, men som dog kun ku- ne udføres gennem Kristi formidling, og ved at han påtog sig der- sorger og synder. Han bar, på en for os ubegribelig og uforklarl- måde, hele verdens syndebyrde, ikke alene Adams, men også al- hans efterkommeres, og således åbnede han himmeriges rige, ikk- alene for alle, som tror og adlyder Guds lov, men for over halvdele- af menneskene, som dør, inden de når ansvarsalderen, og tillige fo- hedningerne, som døde uden lov, og som skal opstå uden lov genne- hans formidling, og dømmes uden lov, og på denne måde, i forhol- til evne, gerninger og værdighed, blive delagtige i hans forsonings velsignelser.«

Skriften er tydelig, når den forklarer, at Kristus kom til jorde- for at udføre det arbejde, der tidligere var tildelt ham. Han leved- han led og han døde i overensstemmelse med den plan, der var bl- vet udarbejdet i retfærdighed, før verden var til og mennesket vis- sig på dens overflade, for at forløse Adams børn. Lyt til disse o-

gennem en nutidsprofet: »Jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, som blev korsfæstet for verdens synders skyld, for at alle, om vil tro på mit navn, kunne blive Guds sønner og være eet i mig, som jeg er eet i Faderen, og Faderen i mig, at vi må blive eet.« (L. & P. 35:2).

Kredslærerindernes budskab

»*Thi de, der ikke er for mig, er mod mig, siger vor Gud.*« (2 Nephi 10:16).

Formål: At påpege nødvendigheden af at støtte Herrens værk.

Dette skriftsted sætter en meget bestemt skillelinie mellem dem, som er for Herren, og dem, som er imod ham. Dette kan synes at være en temmelig vilkårlig linie at drage, men til syvende og sidst bliver resultatet netop denne situation. Et menneskes tilstand er enten for Herren eller imod ham. Hvis vi er for ham, er vi aktivt optaget af at opbygge hans rige, holde hans bud og befalinger og give al mulig støtte til hans værk. Hvis vi er kolde og ligegyldige, hindrer vi hans værks fremgang og er derfor imod ham.

I det syn, der blev givet Johannes Åbenbareren, er Herrens ord nedskrevet som følger:

»Jeg kender dine gerninger; du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm. Derfor, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, har jeg i sinde at udspy dig af min mund.« (Åb. 3:15—16).

Når missionærerne forkynder evangeliet, observerer de i almindelighed, at de mennesker, der er ligegyldige overfor religionen, er dem, der mindst sandsynligt vil blive omvendt. Når der er aktiv interesse i en eller anden form, enten til gunst for eller imod Kirkens principper, er der noget grundlag at bygge på, et udgangs- eller begyndelsespunkt; men en ligegyldig indstilling giver ikke megen lejlighed til at komme i kontakt med folk. Hvis vi er *for* noget, støtter vi det; og vi er loyale mod dets lære, villige til at forsvare det og antage det i dets helhed.

Kristus sagde i Bjergprædikenen:

»Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og Mammon.« (Matt. 6:24).

Vor huldskab og troskab står enten til Gud eller til verdslig ærgerrighed. I Matt. 6:21 læser vi: »Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.«

I Lære og Pagter giver Herren os dette råd: »Sandelig siger jeg jer: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.« (Se L. & P. 58:27). Således kan vi vise vor troskab mod Gud.

For at være fuldt ud lykkelige må vi sige, som Josva fordum: »Vælg i dag, hvem I vil tjene...... Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!« (Josva 24:15).

Randers, 2., 3. og 4. juli.

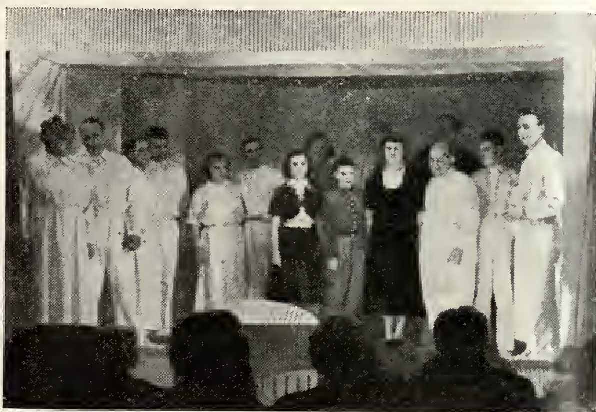
Fra missionsmarken

Skive: Søndag aften den 7. februar var mødet overgivet til mary under ledelse af præsidentinden, søster Karen Larsen. E velkomst og åbningssang holdt et af børnene bøn, og aftenen igen havde vi den glæde at høre fra børnene både i sang og tale.

Vi hørte et par sange fra børnekoret under ledelse af Ole Ras sen, og en enkelt solosang. Præsidentinden talte derefter over nens emne, og tiden blev så overgivet til børnene, som holdt sm gode taler til os. Grensforstanderen, broder Alfred Jensen, talte slut til os om børnene. Aftenen sluttede med fællessang og bøn, og havde været en dejlig aften, hvor vi følte, at Gud havde velsignet med sin ånd gennem hele mødet. Tilstede 24. *B.*

Odense: Grenskonferencen i Odense indledtes lørdag aften 13. februar med opførelse af Irma Petersen genealogiske sku »Broen«. Skuespillet var iscenesat af søster Lilli Christoffersen, alle de medvirkende gik med alvor op i deres roller, og stykket h en gribende virkning på tilskuerne. Det var en meget vellykket a og det var en særlig glæde blandt de mange gæster at finde styk forfatter. Tilstede 104.

Billedet viser aftenens afslutning, hvor alle de medvirkende forsamlet på scenen. *L.*

Fra opførelsen af »Broen« i Odense.

Esbjerg: Esbjerg GUF har haft besøg af GUF fra Aalborg. De fjorten glade Aalborgensere, der ankom lørdag den 21. februar f underholde os, og det gode humør tog de med i revyen, der blev

Vi mødes til Stævnet

rt om aftenen, og som gjorde stor lykke. Der var sange, fortællin-
er, sketches og et skuespil; det var broder Børge Klitgaard, der stod
r instruktionen, og det tjente ham til stor ros; der blev lagt megen
ygtighed i spillet, og Esbjergenserne morede sig dejligt. Kvindelig
jælpeforening havde bagt kager og lavet saftevand, som blev nydt
pausen.

Søndag formiddag deltog vore gæster i søndagsskolen, og program-
et blev en dejlig oplevelse. Søndag eftermiddag samledes Aalborg-
nserne og GUF's bestyrelse samt missionærerne til et vidnesbyrd-
øde. Søster Ferrell og søster Pehrson fortolkede »Lær mig at bede«
å en måde, vi aldrig vil glemme, og det var dejlige vidnesbyrd, der
lev båret.

Søndag aften var mødet overgivet til Aalborg GUF, og ikke mindst
er havde vi en dejlig oplevelse. Der blev sunget solo, trio og dobbelt-
rio og holdt taler, der gav noget til os alle. Vi var her i Esbjerg me-
et taknemmelige for det dejlige møde. Det var »Fireside«-aften netop
en søndag, og naturligvis var Aalborg GUF inviteret; det holdtes i
UF-salen, hvor vi havde arrangeret os på det hyggeligste, og så gik
ysten mellem Aalborg og Esbjerg med »Tyve spørgsmål fra profes-
oren«, vi skal ikke her røbe, hvem der vandt, men igen var det Aal-
org, der havde arrangeret det, og vi havde det rigtig så rart. Des-
ærre løb tiden altfor hurtigt, og det var tid at sige farvel til vore nye
enner, for at der i denne week-end blev knyttet venskaber, er jeg
ikker på. Efter en kop kakao med frisk franskbrød måtte vi sige
arvel. Vi var her i Esbjerg alle enige om, at det havde været den dej-
igste week-end, og vi ønsker at sige broder Verner Andersen fra Aal-
org, som var arrangør af turen, en tak og på gensyn. *E. P.*

København: GUF i København afholdt lørdag den 27. februar en
forslået revy, som var tilrettelagt af søster Arabella Salin og broder
Kai Lykkegaard Nielsen.

Der var glimrende afveksling i programmet, hvis forskellige sket-
ches og sangnumre vakte megen jubel. Som eksempler kan nævnes
n fortrinlig kvartet, der forestillede at synge »Jeg gik mig over sø
g land«, som imidlertid blev spillet bag tæppet på grammofonplade.
f andre numre kan nævnes »Kærlighedens ABC«, »Det er måden«,
obert Storm Petersens »I Aakirkeby«, og desuden var der mange
ndre fortrinlige numre. Tilstede ca. 150.

Hvis den energi, som i virkeligheden lå bag de enkeltes deltagelse,
ille være et eksempel for alle Kirkens medlemmer, ville man aldrig
å forgæves med et arbejde, der skulle udføres. Især til København,
en iøvrigt til hele missionen vil jeg sige: Lad os løfte i flok og få
amarbejdets, kærlighedens og villighedens ånd iblandt os og arbejde
sandhed, så vil Herren være med os, og Kirken vil vokse, som vi al-
rig turde have drømt om. Held og lykke i fremtiden til alle flittige
rbejdere i Herrens vingård. *E. S. J.*

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Herning: Lørdag den 27. februar havde Herning grens søn
skole en fastelavnsfest. Festen åbnedes kl. 14,30 med sang og
Der blev leget et par sanglege, hvorefter børnene skulle »bid
bolle«, og det var meget morsomt. Derefter gik lille »Rødhætte« r

med en kurv, der var fyldt med boller, og vi spiste nu allesam
fastelavnsboller. Ragna Dodd og Anna Kovaltsenko fortalte børn
hvorledes fastelavn blev fejret, da de var børn, og vi legede så
forskellige lege og sluttede festen med sang og bøn. Det var en d
fest, og børnene morede sig dejligt. Alle var klædt ud i fastela
dragter. Tilstede var 18 børn og 6 voksne. A.

leddelelse fra Herning:

Mødelokalet i Herning gren har tidligere været annonceret som beliggende Kastanieallé 4, men den rigtige adresse er *Kastanieallé 24.* Grensforstanderens adresse er: E. Dodd, Gl. Landevej 136, Herning, elf. 753.

E. D.

DÅB

ORSENS:

3. februar:

Benny **Schmidt Josefsen,** døbt f ældste Figat H. Breum, håndspålæggelse af Ejnar Due Jensen.

Ruth **Skovby Josefsen,** døbt af ldste Figat H. Breum, håndspålæggelse af ældste Ernest Anon Jensen.

MAGER:

1. januar:

Anna **Adolfine Holck Lundreen,** døbt af ældste Victor C. onnesbeck, håndspålæggelse af amme.

OBENHAVN:

1. januar:

Elisabeth **Kathrine Terkelsen Sørensen,** døbt af ældste Victor . Fonnesbeck, håndspålæggelse f samme.

. februar:

Vera **Mary Viola Fischer Dahlgreen,** døbt af Aage Stilling, håndspålæggelse af Erik Jensen.

Winnie Vera Dahlgreen, døbt af Aage Stilling, håndspålæggelse af Erik Jensen.

Birthe Emmy Ryding Dahl, døbt af Knud Hentzen, håndspålæggelse af samme.

Johannes Djøng Ålling, døbt af Knud Hentzen, håndspålæggelse af samme.

ODENSE:

6. februar:

Hedvig Alice Westerblå Rue, døbt af Christian Klokker Hansen, håndspålæggelse af ældste Benworth S. Hansen.

Merete Schiller, døbt af Terje Schiller, håndspålæggelse af ældste Paul C. Burgoyne.

Vibeke Schiller, døbt af Terje Schiller, håndspålæggelse af ældste Benworth S. Hansen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Horsens: 21. februar: Benny Schmidt Josefsen og Ruth Skovby osefsens datter, Annie Skovby Josefsen, velsignet af ældste Figat H. reum.

København: 7. februar: Konny Frithiof Dahlgreen og Tove Jensine ensen Dahlgreens to døtre, June Dahlgreen og Majken Dahlgreen, egge velsignet af ældste Ernest Anton Jensen.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Odense: 14. februar: Jesper Birch Nielsen og Inger Marie S feldt Nielsens søn, Finn Jesper Nielsen, velsignet af ældste F Thomsen.

Ordinationer:

Herning: 31. januar: Thomas Christian Hyldgård ordineret lærer af Edgar Dodd.

Horsens. 21. februar: Kaj Frode Bjørn ordineret til præst af ste S. LaVar Christensen.

Kristian Pedersen ordineret til præst af missionspræsident Ju M. Sorensen.

Odense: 7. februar: Harald Gjennerskov Fischer Jensen ordin til lærer af ældste Bent A. Jensen.

Henrik Edvard Christoffersen ordineret til præst af ældste B worth S. Hansen.

Svend Eigil Jensen ordineret til præst af ældste Bent A. Jensen.

14. februar: Terje Schiller ordineret til ældste af ældste Henry Moyle.

Aalborg: 31. januar: Frode Othenius Madsen ordineret til læ af Sardus Sorensen.

15. februar: Albert Johannes Andersen ordineret til lærer af Sar Sorensen.

Esbjerg: 24. januar: Aage Therkild Hansen ordineret til præs ældste Ernest Anton Jensen.

Rettelse: I marts nummeret stod under ordinationer i Københ at Paul Kristian Kragh blev ordineret til ældste af ældste Ernest ton Jensen. Dette er en beklagelig fejltagelse, idet broder Kragh ordineret til ældste af 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, E *Nielsen.*

Emigrationer:

Aarhus: Den 4. januar er Vera Margrethe Nielsen emigreret til S Lake City, Utah.

København: Den 6. februar er Erna Grethe Mouritzen og Jo Hall Mouritzen emigreret til Twin Falls, Idaho.

Aalborg: Den 2. februar er Thorvald Marinus Therkildsen, M Hansine Rasmussen Therkildsen og Lis Rita Therkildsen emigr til Salt Lake City, Utah.

Den 9. februar er Kirsten Willestrup emigreret til Salt Lake C Utah.

Den 12. februar er Erna Gudrun Nielsen emigreret til Salt L City, Utah.

Den 12. februar er Conni Klouborg Christensen emigreret til Ro velt, Utah.

Vi mødes til Stævnet

Missionærforflyttelser:

15. februar: Elmo Rasmussen fra København til Helsingør.
Blaine P. Jensen fra København til Helsingør.

2. marts: Paul C. Burgoyne fra Odense til København.

3. marts: Wayne Hiram Hansen fra Aalborg til København.
Charles H. Madsen fra Skive til København.
Phyllis D. Petersen fra Odense til Esbjerg.
Thersa Ferrell fra Esbjerg til Aalborg.
Karin I. Aronson fra Amager til Aalborg.

8. marts: Elva H. Andersen fra Aalborg til Randers.
Elsa M. Hansen fra Aalborg til Randers.

10. marts: Gale R. Jensen fra Kolding til Fredericia.
Allen Gary Anderson fra Esbjerg til Fredericia.
Allen I. Kidd fra Esbjerg til Kolding.

15. marts: Ruth H. Hendrickson fra København til Odense.
Betty Jean Sorensen fra Odense til København.

Missionærankomster:

Den 27. februar ankom følgende missionærer til den danske mission:

Inge Grethe Ruth Andersen fra Payette, Idaho, beskikket til at arbejde i Odense.

Laurel Deene Madsen fra Lehi, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Franklin Ole Nielsen fra St. Johns, Arizona, beskikket til at arbejde i Skive.

William Keith Mortensen fra Delta, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Roy Talmage Rasmussen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Allen Leron Johnson fra Bear River City, Utah, beskikket til at arbejde i København.

DeWayne L. Olsen fra Howell, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Den 7. marts ankom følgende missionærer:

Ingeborg Augusta Nielsen fra Los Angeles, California, beskikket til at arbejde i Amager gren.

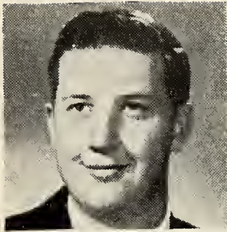
Roy Edgar Christensen fra Bingham, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Rodney Knute Fabricius fra Newton, Utah, beskikket til at arbejde i København.

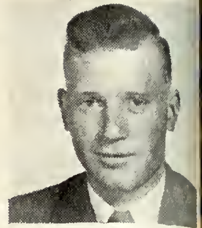
Den 8. marts ankom Grant Miller Radmall fra Pleasant Grove, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

Randers, 2., 3. og 4. juli.

Laurel D. Madsen.

Inge G. R. Andersen.

Franklin O. Nielsen.

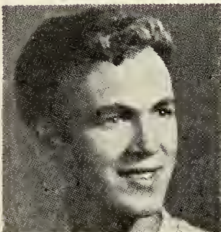

William K. Mortensen.

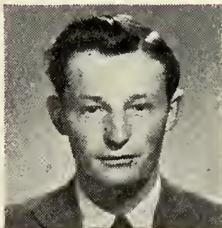

Ingeborg A. Nielsen.

Roy T. Rasmussen.

Allen L. Johnson.

DeWayne L. Olsen.

Roy E. Christensen.

Rodney K. Fabricius.

Grant M. Radmall.